

derne. Debatoplægget sætter herved ikke alene spørgsmålstegn ved den lovgivningsmæssige styring af myndighedernes virksomhed, men også ved myndighedernes eksisterende muligheder for at gennemføre indgreb i udnyttelsen af de faste ejendomme. Hovedspørgsmålet i sidstnævnte relation er, hvor grænsen for den samfundsmæssige interesse i ejendomsreguleringen bør trækkes.

Det fremgår således tydeligt, at formålet med forenklingen og rationaliseringen ikke først og fremmest er at styrke den decentralisering, der knytter sig til øget borgerindflydelse, men i højere grad og navnlig til at fjerne bindingen i udnyttelsen af den private ejendomsret.

Denne tilkendegivelse blev fastholdt ved formuleringen af miljøministerens forslag til planlægningslov, således at hovedhensynet var en lempelse af de bånd på ejendomsrettens udnyttelse, som i tiltagende grad har været fremført bl.a. som en del af diskussionen om byernes omdannelse og storbyens chance som kraftfelt i et Europa under hastig forandring. De risici, der knytter sig til at åbne for byudvikling i dette perspektiv, kan kun opvejes ved at intensivere den folkelige deltagelse i planlægningen som en forudsætning for en øget afformalisering. På den anden side forudsætter denne folkelige deltagelse så, at den formuleres som rettigheder med tilsvarende forpligtelser for planmyndighederne. Forslagsstillerne vil således ikke afvise, at eksempelvis den centrale godkendelse af regionplaner og regionplantillæg på et tidspunkt kan ophæves og erstattes af en vetobeføjelse som foreslået af miljøministeren i L 23. Forudsætningen er imidlertid, at planlægningens tilblivelse og endelige udseende har en sådan kvalitet, at den i sig selv udgør et værn mod udhuling og hovedkulds forandringer uden af den grund at blive opfattet som ufleksibel.

På den baggrund har forslagsstillerne med dette lovforslag begrænset sig til at styrke borgerindflydelsen på den fysiske planlægning.

De væsentligste ændringer er forslagene om adgang til vejledende folkeafstemninger i forbindelse med lokalplanlægningen og kommuneplanlægningen. Det har været overvejet også at indføre folkeafstemningsmuligheden i forbindelse med regionplanlægning, men forslagsstillerne har valgt at afstå herfra, fordi temaerne i en sådan afstemning kun vanskeligt vil kunne konkretiseres for de i afstemningen deltagende stemmeberettigede, således at en afstemning ville kunne få en repræsentativ meningstilkendegivelse. Hertil kommer, at f.eks. tillæg til en regionplan ofte, når det drejer sig om specialtillæg, kun vil have konkret interesse for en mindre del af amtets indbyggere.

Forslagene om folkeafstemning er udformet således, at der er tale om vejledende afstemninger, hvis retsvirkning er, at kommunalbestyrelsen ikke kan vedtage forslaget endeligt før afholdelse af en sådan afstemning, der skal kunne begæres af et mindretal på $\frac{1}{3}$ af de stemmeberettigede inden for planforslagets område.

Videre foreslås, at der på alle 3 planniveauer skal udarbejdes alternative forslag, for regionplaner dog kun i forbindelse med revisioner efter lands- og regionplanlovens § 17, stk. 1, 1. pkt.

Endelig er forslagene fra miljøministerens forslag til planlægningslov vedrørende forudgående offentlighed inden udarbejdelse af planforslag medtaget, ligesom den i 1987 ophævede regel om amtsrådets pligt til at forestå en oplysningsvirksomhed med det formål at fremkalde en offentlig debat foreslås genindført i tilslutning til forslaget om forudgående offentlighed.

Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Bestemmelsen er i sit indhold identisk med bestemmelsen i L 23 (1990-91). Hensigten er at inddrage offentligheden i kommuneplanarbejdet væsentlig tidligere, end det sker i dag, og foranstalte en generel offentlig debat med henblik på tilvejebringelse af kommuneplaner og ændringer heri. Indkaldelse skal ske på en sådan måde, at foreninger samt offentligheden i almindelighed på en effektiv måde gøres bekendt med, at ændringer i kommuneplanen er under overvejelse i kommunalbestyrelsen.

Til nr. 2, 3, 5 og 6

Efter den i § 6 nævnte debatfase kan kommunalbestyrelsen på grundlag af debatten udarbejde og vedtage forslag til kommuneplan. Bestemmelsen er formuleret således, at kommunalbestyrelsen udarbejder flere alternative forslag og blandt dem vælger et, som vedtages og sammen med de øvrige ikkevedtagne forslag sendes ud til en fornyet offentlig debat. I denne debat er forslagene ligestillet, og kommunalbestyrelsen er frit stillet til at vælge et andet forslag som det endelige i forbindelse med vedtagelse efter § 9.

Hensigten med fremlæggelse af alternativer er, at den offentlige diskussion om planlægningen kan indstille sig på forskellige valgmuligheder og ikke kun på ændringer og tilføjelser til et forslag. På den anden side er vedtagelsen af et forslag som kommunalbestyrelsens udgangspunkt udtryk for, at kommunalbestyrelsens holdning på forhånd er kendt som et element, borgerne kan forholde sig til i debatten.